

číslo 7/2017
ročník 11
cena 69 Kč

FORMEN⁺

STYLOVÝ PRŮVODCE SVĚTEM MUŽE

číslo plné
cestování
de luxe

HANA VAGNEROVÁ

„UDĚLEJ TO PO SVÝM, UKAŽ,
CO JSI ZAČ. JDI, DĚLEJ, ZKUSI!“
(A JEJÍ DALŠÍ LIFE HACKY)

STYLAŘEM V LÉTĚ

JAKO SYN PLÁŽE, KRÁL VARŮ
+ V ČEM PŘEZÍT KANCL
BEZ KLIMATIZACE

+

22

RAD

PRO MĚSTSKÉHO
TÝPKA, JAK
SI DÁT MATKU
PŘÍRODU

9 771801 735002 07

„HRÁT V ANGLIČINĚ BYLA ZE ZAČÁTKU OPRAVDU VÝZVA. ZÁROVEŇ MI TO ZPĚTNĚ NABÍDLO I JINÝ POHLED NA ČECHY.“

STYLING: JIRKA HOFBAUER
SUPERVIZE: JIRKA HOFBAUER
MAKE-UP: ELIŠKA MATĚJKOVÁ
(ROUGE BUNNY ROUGE)
VLASY: SALON PROFESSIONAL
(GHQ CURVE SOFT CURL THONG,
ORIBE – SUPRCOMBER)
LOKACE: #VIPLIVINGHOUSEBOAT

DVOULINE PLANKY, Alexander Wang, prosvětlá Spacex

AMERICKÁ ODYSEA

Hanka odletěla na dva měsíce do Ameriky. Do Los Angeles. Herecká dílna. A hlavně normální život. Zároveň to bylo ze začátku těžké, protože najednou nevěděla, co má dělat se všim tím volným časem, na který nebyla předtím zvyklá. Co má člověk dělat, když nemá v 5.30 ráno pick-up, neodvezou ho na plac a neřeknou mu co a jak? Uvědomí si, že vymanit se ze zavedeného systému znamená zmatek, protože najednou všechny dosavadní hodnoty pozbývají svůj smysl a význam nebo se posouvají do jiných souvislostí. „Odlet do Los Angeles byl impulzivní rozhodnutí, ale bylo lehcí o fakt, že jsem tam měla kamarádku, a tím pádem i nějaké zázemí. Byla jsem tam poprvé dva měsíce a teď znovu dva. Chodit na castiny není úplně jednoduché, protože je vůbec problém se do castingové místnosti dostat. Neletěla jsem tam za účelem dobýt Hollywood. Ale podruhé už jsem měla pracovní víza, takže jsem mohla občas něco zkusit. Bydlela jsem ve West Hollywood, ve Studio City a pak v Los Feliz,“ vypráví. Nůž sladké nostalgie mnou bezbolestně a hladce projíždí jako kouskem čerstvého másla. Bydlela jsem v East Hollywood na pěší vzdálenosti od distriktu Los Feliz. V tom obrovském odtažitém městě to byla jedna z oáz v hodné evropském stylu.

„Když si člověk najde kamarády, je to super. Ale ten začátek byl docela jízda. Uměla jsem jazyk ze střední školy, ovšem chyběla mi angličtina v praxi. Takže hrát v angličtině byla ze začátku opravdu výzva. Zároveň mi to zpětně nabídlo i jiný pohled na Čechy; uvědomila jsem si, kolik talentovaných lidí mám kolem sebe, ale že našim největším problémem je, že si nejdemne pro příležitost, neriskujeme, držíme se raději opatrně při zdi. Byla jsem v Americe opravdu jen na chvíli, ale přišlo mi, že i výchova vede Američany k tomu, aby zúročovali své šance, talent i nabízené možnosti, aby se nebáli jít do něčeho nového, a když se to nepovede, tak to prostě zkusí dál, jinde a jinak. Já vím, že to zní jako největší klíšé na světě, ale když to zjednoduším, tak si prostě jít za svým snem a snažit se ho naplnit. Celou dobu nám na hereckých hodinách, které jsem absolvovala, říkali věci jako: show your color, create your own opportunity, udeřte je po svém, ukaž, co jsi zač, ukaž svou

osobnost, jdi, dělej, udelej, zkus... Zatímco tady je to naopak. Tady slyší člověk věty typu: ty si jako myslíš, že na to máš? Přitom spousta lidí, které jsem tam poznala, má třeba jen desetinu talentu než mnoho lidí tady, ale jdou si pro to, neustále zkoušejí různé cesty a nakonec úspěchu mnohdy i dosáhnou. Tady o sobě naopak hodně lidí mega talentovaných kamarádů pohybuje, a navíc jsme v takovém soudicím modelu, že když se to nepovede táhleto-mu, ještě mu umyjeme prdel, takže to sebe-ře odvalu i všem ostatním kolem.“

Hanka v L. A. měla sama ze sebe pocit, že kdyby jí někdo řekl, ať druhý den letí něco točit do Číny, neváhala by ani vteřinu. „Kdežto tady, když mám jet třeba jenom do Berlína, slyším: A prosím tě, kam bys jezdila? Co tam budeš dělat? Myslíš, že je tam na tebe někdo zvědavější“ přirovnává. „Jako kdyby vám někdo přistříhl křídla a vy si říkáte – no, asi jo, je hloupost něco vůbec zkusit. Když se velkým obloukem vrátím k filmům, o kterých jsme se bavili na začátku, myslím si, že tohle je ten problém. Nemáme koule na současná témata, bojíme se a pořád se vracíme do komunismu.“

DETEKTIVKA NA KONEC

Hana Vagnerová si často a ráda vybírá (nebo je vybírána) do rolí v absolventských filmech. „Je tomu tak právě proto, že chci poznat dnešní novou generaci, která už třeba bude jiná,“ směje se. A teď poslední neprobádané teritorium – divadlo. Jasně, prásknul jsem na sebe, že divadlo moc nedávám. Tedy to klasické. Proto mě zaujal Hančino vyprávění o live cinema show režisérky Petry Tějnovové ve zmíněných holešovických Jatkách78, která se jmenuje Nick a ve které Hanka Vagnerová hraje hlavní roli. Je to divadelně-filmová detektivka, která pomocí audiovizuální techniky a zapojení diváků vytváří uměleckou manipulaci na hranici dokumentu a fikce. Příběh chlapce z amerického Texasu, který v roce 1994 ve svých třinácti letech zmizel, je inspirován skutečnými událostmi. Jedná se tedy o konkrétní dokumentární materiál, příběh, o kterém se musí divák sám rozhodnout, jestli mu uvěřit, nebo neuvěřit. Myslí, že je načase zlomit u sobě despekty k divadlu a přesvědčit se, čemu jsem schopen uvěřit já sám. ☹